# No tinguem por.

*Opinió | 05-11-2012 | 18:09*

Perquè hem arribat fins aquí. Tres setmanes per les eleccions al Parlament de Catalunya del 25 de novembre. No són unes eleccions rutinàries més. La força de govern a Catalunya ha convocat els ciutadans a les urnes plantejant l?esgotament de l?actual sistema de la Catalunya autònoma ? en un Estat que especialment en els últims deu anys ens ha retallat inversions, competències i capacitat fiscal- i la necessitat de consultar el poble en els propers quatre anys si es vol dotar d?estructures d?Estat propi en una Europa integrada i un món interdependent.

Durant les primeres quatre setmanes després de la manifestació històrica de l?11 de setembre de 2012, bona part del poder polític de Madrid no va saber llegir el significat i l?abast del moviment social, que no només ni principalment polític, que ha mogut les plaques tectòniques de la política catalana. Ho diuen tants estudis sociològics i només cal parra l?orella al carrer: els ciutadans estan farts de la manera que l?Estat espanyol tracte Catalunya. Fem un petit inventari dels greuges plantejats a l?Estat: no paga els deutes que té amb Catalunya (disposició addicional tercera de l?Estatut), no fa les inversions que diu l?Estatut (un 11% del total de les inversions previstes pel 2013 amb un 18% de la població però un grau d?execució del 35% dels pressupostos del 2011), no vol negociar el Pacte Fiscal proposat i votat per 2/3 del Parlament de Catalunya, no accepta l?estat plurinacional que admetia la Constitució i que estava en les bases del pacte de 1978, no vol protegir la llengua catalana i el caràcter pluricultural de l?Estat (?nuestro proposito es españolizar los alumnos catalanes, ministre José Ignacio Wert, setembre 2012) i no admet la plenitud de l?Estatut votat i referendat pel poble.

La resposta poruga de la por. Ara, des de fa un parell de setmanes, no pas més, els poders polítics, mediàtics i econòmics de Madrid s?han despertat. Ningú havia dit que seria fàcil. Aquest moment havia d?arribar. I té un cert sentit que arribi. Els que durant més de deu anys han trencat qualsevol equilibri econòmic i polític entre Madrid i Barcelona, entre el poder central i el govern català, per què ara haurien de reaccionar amb comprensió, empatia i voluntat d?esmena? De fet, ara han arribat els núvols de la campanya de la por i la tamborinada està descarregant amb força però alguns, no pas per ser especials sinó per viure en els ambients polítics de Madrid, veiem com aquesta tempesta s?estava gestant des d?abans de l?estiu. I no ens ha de fer por ni impressionar. Jo l?he notat en les meves relacions amb l?administració de l?Estat, amb el cos diplomàtic i amb l?exèrcit. Tancament en banda. Ara només ens queda la força de les urnes, la configuració democràtica d?un Parlament de Catalunya amb dos terços de diputats partidaris d?exercir el dret a

decidir. No hi ha marxa enrere. Si ara algú digués que hem d?apostar per contemporitzar i fer el cap cot, la represàlia encara seria més ferotge.

Hem iniciat un nou camí perquè l?alternativa era continuar empitjorant. Ara, a mitja travessia, no ens poden tremolar les cames. Aquests dies he parlat amb molta gent i noto com la campanya de la por comença a fer forat en algunes persones. En moltes altres no. Aquestes no són unes eleccions rutinàries perquè es tracte de convèncer a tots els més o menys impressionats per la por.

Els que hi veuen clar i el que van a remolc. No és una confrontació democràtica que hagi dividit el país per la meitat segons els orígens dels catalans. No és això afortunadament. Totes les opcions polítiques tenim i recollim aquesta gran síntesis d?orígens que és el poble català avui. I en aquest punt vull aplaudir el sentit de la responsabilitat que ha tingut el partit socialista en no jugar aquesta carta.

Qüestió a part són les apostes personals i ambicions partidàries de Carme Chacón i la vergonya aliena que provoquen les declaracions del president Montilla afirmant que els referèndums són les formes preferides dels dictadors i que Franco ja en convocava. Vull pensar que avui el propi Montilla se sent avergonyit de les seves paraules. I el PP sí que juga fort al discurs de la por però fins i tot per no quedar fora d?escena ara dóna la raó en allò que negava fa quatre dies: cal un millor finançament per Catalunya i cal singularitzar l?autogovern català, diuen ara. Una vella fórmula ja coneguda: els que van recollir més d?un milió de firmes contra l?Estatut d?Autonomia ara s?erigeixen en els seus màxims defensors. També van tardar fins a 1987 per esborrar del seu programa electoral la supressió del Títul VIII de la Constitució, la referida a l?Estat de les Autonomies.

Sempre van a remolc i sense un projecte alternatiu convincent. El ventilador de la por que jo he notat en formes ben diverses ara es projecte sobre tota la població. No patiu per les pensions i els subsidis: un Estat que deixa de pagar una pensió a un ciutadà reconeix que aquest ciutadà deixa de ser part de l?Estat. És l?última cosa que deixaria de fer l?Estat. No patiu per les inversions en obra pública: pitjor que els últims deu anys és impossible. La N-II ja ha estat retallada dels 100 km a desdoblar a només 6 km. Dimecres 8 de novembre farà un any que els candidats Enric Millo i Cristobal Montoro firmaven a la Cambra de Comerç de Girona un compromís solemne per desdoblar els 100 km de la N-II. Seria un bon moment per recuperar aquest document i les paraules que el van acompanyar.

No tinguem por. Vull acabar insistint en la mateixa idea: no tingueu por. L?11 de setembre de 2012 va ser un gran moment de galvanització d?un malestar acumulat en forma d?una manifestació històrica ? cap altre d?aquestes magnituds en la història de l?Europa contemporània- que va transcórrer de forma pacífica, amb bon to, amb bona convivència, quasi com una catarsis de tantes persones que volien expressar els seus sentiments i els seus anhels. Ara ha arribat la tamborinada de la por, les televisions apocalíptiques, l?espantall de la sortida de la Unió Europea ? nosaltres som el poble més europeu de entre els pobles del sud d?Europa!- i algunes coses més que ens haurem de sentir en les tres properes setmanes. Però la democràcia té una gran força: el vot secret, les urnes que parlen per un poble. El 25 de novembre a la nit s?haurà acabat el setge de la por. No badem, mentrestant.

Jordi Xuclà
Diputat de CiU al Congrés

Fuente: GN

Autor: Jordi Xuclà